

מסורת הש"ס

מי שאחזו פרק שביעי גיטין

סח.

תורה אור

איניבין לן כסא דכספא. שהיו רואים לברוק מהו: אמרי ליה. לרש גלותא: דמירא. נצר נעלת שמין: מיכל אכלי וטעמי טעמתי: מירא לא עביד לן האידנא. לא שמטנו היום כהמה בעלת שמין: בדוכסא. בעור היו נדוקין במקום ריסתנא וזו בצף היך ומלאנו בעור שהול לנן: דאמר רב הסדא חירא כוואכמא לקוטא היא. טלמי לנן בעור שמור לקוטא היה שם נכשר ונהפך העור ללנן: עשה לו קימן כנו נחרת ססוי כרו ליה בירא. חפרו גומץ שיפול בו: ושדו ליה ליספא. השליכו ממללת על פי הנזר כדי שלא יבין ומושבו: לסי מר לינה. לשכב במשכבו: נחר ליה רב הסדא. עשה לו קימן כנו נחרת ססוי וימיה ה: א"ל. רב ששה ליוקא פסוק לי פסוקין: נטע לך. פסוק הוא צעשאל: הדר מינה. חזר מעליה לימן או לשמרת כריכות. לרחוק בהן גזונן: הכא חריטו. צבול: שידס ושדסין. עד זכר ועד נקבה: שידסא. שידה עגלה למרכבת נשים אורסי: בי שחין. בלוח מקום: מס היא. מה דמותה ומה טיבה. יש אומרים שידה עגלה ראש טולן ואמון איני יודע מאי היא: היכי איבעדי. בלי כלי צרול: שמיר. צרה מששת ימי בראשית ואין כל דבר קשה יכול לעמוד מפניו: לאבני אפוד. דאמרינן במסכת סוטה (דף מה:) אבנים הללו אין כותבין עליהם כדי שנאמר פתחי חמת ואין מסרטין עליהם כדאמל שנאמר במלואתם שלא יהו חסרות כלום אלא תוכב עליהם כדי ומראה להן שמיר מנחמן וכן נקבעות מחליהן: ככשניה. כפאס ציסורין לומר לו היכן הוא: ככשניה. לחנן לשון מכבש של בגדים (שם דף קמא:). היכא איסי. אשמדאי שאוכל לכבשו: כטורא פלן. כהר ונוני: כריא ליה בירא. כרה לו שם צור: טינרא. אבן: וחסמיה בגושפנקיה. בחומתו: סידר לגושפנקיה. נדוקו שלא נגע אדם בו לנלות צור: וגבני דעמרא. גזיות נמר: וויקי דחמרא. נרות יין: בירא מספאי. במורד ההר למטה מנזרו של אשמדאי: וטינינו למיא. בגון השופה יין (דלחמריה ד"מ דף פ:). הריק מי צור העליון למוך התחתון דרך נקב שנקב צפה שפין שמי הצורות ומתוך שהרששון קרקעיטו גבוהה מקרקעית התחתון נרוקו המים למזכו מאלהיה: וספמינו. לנקבים שפין זה לזה כדי ששפיים יין בעליון לא יוצב ממנו למחתון: וכרא בירא. אחרינא מעילאי לבזרו של אשמדאי: וטינינו. מילא אותן שמי נרות עפר כדי שלא יבין אשמדאי: עמינו. סתמן כדמחרגמינן סתמוס פלשמיס (כראשית בו) עמנון פלשמי: כי אסא. אשמדאי: סייריב לגושפנקיה. ומאלו שלם: לא פני ליה. לא יוכל להתאפק: רוס וגנא. נשתכר ויגרס: נסיס אסא. בנייהו מן האלין: ספמיס. קבר השלשלת סביב זארו שלא יוכל ראשו ללאת: סוס קא מפרול. משתגע ומתעסק בלתיקה הימנו: דמך. הקביה: סף ביה. נמתך בו: סוכא. לרף קטן כמו כונא לזידי: דארמלא. אלמנה הינה דרה זו: איחננא

גיליון הש"ס

תוס' ר"ה ובכ"ה וכו' נבי יואב. פ' לעיל דף טו ע"ב ומ"ט שם על הגליון:

דאמר רב הסדא אוכמא בחיורא וחירא כוואכמא לקוטא היא. פירוש טלמי שמור בעור לנן או טלמי לנן בעור שמור אין זה אלא מחמת נגע שהיה שם הקשה רבינו חס דנזיר גרש פרק בית שמי (דף ע"ב:) משמע דלא מיירי רב הסדא אלא בשור שמור בין שוריים לבנים שהשמור מגרע טלס ומתקלקל מתקם על ידו ופרין התם ממחמי' דהתם דמשמע שהלנן גרוע ומסיק דרב הסדא איירי בתולא דקדמנאי דהתם שמור גרוע טפי ואורי' דתרי מיני מניו ומילמיה דהכא איירי בטלמי שמור בעור לנן ולנן בעור שמור והתם מיירי בשור שמור בין שוריים לבנים ומדע דככל הספרים ישנים שלא גרסינן התם במילמיה דרב הסדא אלא אוכמא נחירא לקוטא ותו לא וכן גראה דלי גרסין מרזייהו כמו הכא ונפרש מד לטלמי ומד לשור בין השוריים אס כן מאי פריך התם דמנא ליה דאוכמא נחירא קאי אשור בין השוריים נימא איספא ולא יקשה כלום. רבינו חס: איכא שמי' דאייתי משה לאבני אפוד. הכא משמע ללאבני אפוד בני שמיר ופ"ק דקידושין (דף ע"ב:) גבי עובדא דדמא קן נמינה נקשו ממנו אבנים לאפוד זה היה צבית שני מדקאמר לשהה נולדה לו פרה אדומה כי' דצבית ראשון לא עשו פרה כדאמר' שיה עשה עורא ואס כן היה שמיר צבית שני ואין להקשות דכפרק במרא דסוטה (דף מה:) חנן משמחו נציאים הראשונים בטלו אוריס ותומיס ומשחרב בית המקדש בטל שמיר דהיינו בית המקדש שני מדנקט בית המקדש סתם והתם בגמרא נקט בית המקדש ראשון על מיני אחריני ועוד מדלא ערביניהו כהדי אוריס ותומיס והי ליה למימי משמחו נציאים הראשונים בטלו אוריס ותומיס והשמיר דמשמחו נציאים הראשונים היינו משחרב בית המקדש ראשון בטלו אוריס ותומיס ולרין לומר ששמרוכו מימי שלמה עד מורנן בית שני הקשה ה"ר אלחנן במסכת ע"ו צ"ב ר' ישמעאל (דף ע"ב:) גבי אבני מונח שקלוס אכשי יון ליסבריניהו אבנים שלמות אמר רחמנא ליסבריניהו לא מניף עליהם שמיר ואומר ר"י דע"י שמיר אין נעשין חלקות דחגירת לפורן פוסלת במזבח^ט והן סוביא אמיא כמ"ד כסוטה (דף מה:) דליטריך שמיר לאבני בית המקדש והא דכתיב מגוררות במגירה מוקי לה באבני ביתו: ז"ל אייתי שידה בו' כי לא ראו לשאלו באוריס ותומיס כשסולין לשאלו על ידי דבר אחר: ובתיב ונות וין ותירוש. אף על פי שזה הפסוק לא נכבד עדיין היו יודעין כמו ארור עושה מלאכת ה' רמיה צ"ב לא יתפור (כ"ב דף ע"ב:) * גבי יואב: לגזוקתי

1. ויאמר לו אבר נטה לך על ימיןך או על שמאלך ואחר לך אחר מנהגים וקח לך את חלצתו ולא אבה עשהאל לסור מאצ"יה: שמואל ב ב כא
2. נכסחי לי גם בסוף והב וסגלת מלכים והפדיות עשיתי לי שרים ושרות ומעונות בני תאדם שרדה ושרות: קהלת ב ח
3. והבית בהביתו אבן שלמה מסע נבנה ויקבות והרין כל כלי ברזל לא נמשע בבית בהבנתו: מלכים א' ו' 1
4. לך הין השה שקר וכל שנה בו לא יחבסו: פיטרי ב א
5. ונות וין ותירוש וקח לב: הושע ד יא

איניבין לן כסא דכספא בהרי דקא מעיניי ואתי אשכחיה דכרוכה בסודריה אמרי ליה חזי מר דלא מיכל קא בעי אלא לצעורין אמר להו אנא מיכל אכלי וטעמי ביה מעמא דחירא אמרי ליה חירא לא עביד לן האידנא אמר להו בדוק בדוכתיה^ה דאמר רב הסדא אוכמא בחיורא וחירא כוואכמא לקוטא היא בדוק אשכחיה כי קא נפיק כרו ליה בירא ושדו ליה ציפתא עילייה ואמרי ליה ליתי מר לינח נחר ליה רב הסדא מאחוריה אמר ליה ליוקא פסוק לי פסוקך אמר ליה 'נטה לך על ימינך או על שמאלך אמר ליה לשמעיה מאי קא חזית אמר ליה ציפתא דשריא אמר ליה הדר מינה לבתר דנפק אמר ליה רב הסדא מנא הוה ידע מר אמר ליה חדא הנחר לי מר ועוד דפסק לי יוקא פסוקא ועוד דחשידי עבדי בלא מעלו יעשיתי לי שרים ושרות ותענוגות כתיב האדם שרדה ושרות שרים ושרות אלו מיני זמר ותענוגות בני האדם אלו בריכות ומרחצאות שרדה ושרות הכא חריטו שידה ושרותין במערבא אמרי שידתא אמר רבי יוחנן שלש מאות מיני שדים היו בשחין ושידה עצמה איני יודע מה היא אמר מר הכא חריטו שירא ושרותין שידה ושרותין למאי איבעי ליה דכתיב והבית בהבנותו אבן שלמה מסע נבנה וגו' אמר להו לרבנן היכי אעביד אמרו ליה איכא שמירא דאייתי משה לאבני אפוד אמר להו היכא אישכחא אמרו ליה אייתי שידה ושרותין ככשניהו אהרדי אפשר דירעי ומגלו לך אייתי שידה ושרותין ככשניהו אהרדי אמרי אנן לא ידעינן דילמא אשמדאי מלכא דשידי ידע אמר להו היכא איתיה אמרי ליה איתיה בטורא פלן כריא ליה בירא ומליא ליה מיא ומיכסיא בטינרא וחתמיה בגושפנקיה וכל יומא סליק לרקיע וגמר מתיבתא דרקיעא ונחיה לארעא וגמר מתיבתא דארעא ואתי סידר ליה לגושפנקיה ומגלי ליה ושתי ומכסי ליה וחתים ליה ואויל שרדיה לבניהו בן יהודע יהב ליה שושילתא דרקיק עלה שם ועוקתא דרקיק עלה שם וגבבי דעמרא וויקי דחמרא אזל כרא בירא מתחאי ושפיניהו למיא וסתמיניהו בגבבי דעמרא וכרא בירא מעילאי ושפכיניהו לחמרא וטמיניהו סליק יתיב באילנא כי אתא סיריה לגושפנקא גלייה אשכחיה חמרא אמר כתיב ילך היין הומה שכר וכל שוגה בו לא יחכם וכתיב ינות וין ותירוש יקח לב לא אישתי כי צחי לא סגיא ליה אישתי רוח וגנא נחיה אתא שדא ביה שושילתא שמוא בירא עלך שמוא דמוך עלך כי נקטי ליה ואתי מטא דיקלא חף ביה שדייה מטא לבייתא שדייה מטא גבי נפא איחננא

ומתעסק בלתיקה הימנו: דמך. הקביה: סף ביה. נמתך בו: סוכא. לרף קטן כמו כונא לזידי: דארמלא. אלמנה הינה דרה זו: איחננא